

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: P. V., nar., st. přísl.
bytem
t. č.

zastoupen: advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravské kraje
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2018, č. j. KRPB-254486-23/ČJ- 2018-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna zástupce žalobce Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, ve výši 6.800 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu Brno do 30 dnů od právní moci rozsudku na účet č. 2114899404/2700.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 1. 2019 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 11. 2018, č. j. KRPB-254486- 23/ČJ-2018-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 12. 11. 2018 do 10. 1. 2019.
2. Podle napadeného rozhodnutí žalovaná přistoupila k zajištění žalobce, neboť při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobce účelově lhal o svém příjezdu na území, pobýval zde bez platného víza či oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu a již jednou nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalované proto nepostačovalo uložení zvláštního opatření. Z běžné praxe je žalované známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce vyhostit. Dle protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce ani žádné takové zásadní skutečnosti neuvedl.
3. Žalobce žalobou namítl, že se žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí nezabývala realizovatelností správního vyhoštění žalobce na, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Skutečnost, že mu v návratu na brání obava z války, uvedl v podaném vysvětlení. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, který se zabýval podmínkami pro vydání rozhodnutí o zajištění a dle něhož bylo povinností žalované vycházet ze závazného stanoviska ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování žalobce možné.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že podle zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko ministerstva vnitra se vyžaduje pouze v řízení o správním vyhoštění. Žalovaná uznává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně možnosti realizace vyhoštění žalobce je stručné, ale požadavkům judikatury správních soudů dostála. Žalovaná nezjistila žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobci po návratu do domovského státu bezprostředně hrozilo nebezpečí specifikované v § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce svoji obavu z války na nijak nekonkretizoval. Uvedl, že na Ukrajině žije společně se svými rodiči v obci .., avšak nezmínil, že by tato oblast a osoby v ní žijící byly vystaveny přímým útrapám spojeným s válečným konfliktem. Pasivitu

žalobce tak nelze přičítat k tíži žalované (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008. Z veřejně dostupných informací je zřejmé, že k bezpečnostním incidentům dochází pouze na jihovýchodě žádnými ozbrojenými konflikty zasažena doposud nebyla, což vyplývá i ze závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce, které si žalovaná vyžádala v souvislosti s řízením o jeho správním vyhoštění a s jehož obsahem se seznámila před vydáním napadeného rozhodnutí. K obdobným závěrům opakovaně dospěly i správní soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 49 Az 103/2015 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 2 Azs 37/2016 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 78 Az 10/2016 a na něj navazující rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 9 Azs 335/2016).

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

5. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
6. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
7. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
8. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
9. Ze správního spisu vzal krajský soud pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.
10. Dle úředního záznamu ze dne 12. 11. 2018 byl žalobce téhož dne kontrolován hlídkou cizinecké policie, při níž žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti a tvrdil, že mu cestovní pas před dvěma dny ukradli. Uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil před měsícem přes Téhož dne byl zajištěn z důvodu podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně.
11. Na základě žádosti zasláního na Odbor mezinárodních vztahů bylo zjištěno, že žalobce nefiguruje jako osoba, která by překročila státní hranice Polské republiky v období od 28. 4. 2016 do daného dne.

12. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č. j. KRPB-99528-6/ČJ-2016-060022-SV, bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění po dobu jednoho roku.
13. V rámci vyjádření do protokolu účastníka správního řízení žalobce sdělil, že do prostoru přes přicestoval dne 24. 6. 2014 na turistické vízum, kde pobýval asi šest měsíců a pak přicestoval do České republiky za prací, přičemž pro pobyt zde nemá žádné povolení. Uvedl, že dříve vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Ztrátu dokladu nenahlásil, neboť je na území nelegálně. Na území České republiky či na území členských států nemá žádné příbuzné či jiné vazby nebo závazky. Po návratu na ... bude bydlet u rodičů v rodinném domě. Dodal, že k návratu na mu brání skutečnost, že se bojí války.
14. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce ze dne 13. 11. 2018 je vycestování žalobce na možné.
15. Dne 14. 11. 2018 bylo žalobci rozhodnutím č. j. KRPB-254486-24/ČJ-2018-060022-SVZ uloženo správní vyhoštění v délce tří let (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
16. Žalobce má za to, že se žalovaná nevypořádala s jeho tvrzenou obavou z návratu na z důvodu války a měla si proto vyžádat závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
18. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.
19. Nutno nejdříve podotknout, že žalovaná je povinna si toto závazné stanovisko vyžádat pouze v řízení o správním vyhoštění podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv v souvislosti s řízením o zajištění. V daném případě však žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění a rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno ve stejný den jako napadené rozhodnutí, tudíž žalovaná předmětné závazné stanovisko již měla k dispozici a mohla tak z něj vycházet. Je pravda, že konstatování bezpečnostní situace na bylo ze strany žalované stručné a na předmětné závazné stanovisko nijak neodkazovala. Pro účely vydání rozhodnutí zajištění za účelem správního vyhoštění, předně za situace, kdy

rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno bylo, je dle krajského soudu vypořádání se s tvrzením žalobce, které tedy bylo taktéž velmi stručné, zcela dostačující.

20. Z podkladů založených ve správním spise se podává, že žalobce pochází z obce nacházející se v, tedy oblasti, kde nedochází k ozbrojenému konfliktu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, kupříkladu v jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 115/2018-34: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z žil na západě ve městě, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP- ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).“ Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť se nachází na západě (dokonce ještě západněji než město), a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobce v zemi původu. Uvedené závěry jsou známé krajskému soudu z jeho činnosti, stejně tak jsou známé i žalované.*
21. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.
23. Žalobci byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2018 ustanoven zástupce k ochraně jeho práv dle § 35 odst. 9 s.ř.s. Za takové situace má právní zástupce nárok na zaplacení odměny za zastupování + hotové výdaje. Ty v tomto případě představují odměnu za zastupování za dva úkony právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb. – 2x 3.100 Kč + 2x náhrada hotových výdajů – 2x 300 Kč, celkem 6.800. Tyto náklady hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně